

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΝΙΚ. ΛΕΒΙΔΗΣ, Γ. ΡΟΪΛΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ο κ. Λεβίδης και ο άναδεξιμός του που πρέπει να... Διορισθή σάν μεγαλώση πρέσβυς στό Βερολίνο !... Αί έκλογαί και οί κουμπάρει. Τά παράπονα του Κόλλια. Ο κ. Ροΐλος και τό πορτραίτο του μακαριτή... που δέν μοιάζει. Πώς έσωσε τήν κατάστασιν μιά γελοιογραφία. Ο κ. Γαβριηλίδης στό θέατρο. Πώς τόν έπήραν γιά τρελλό ! Και πώς έπαίξε στό «Μούργο» του κ. Ξενοπούλου, έπιβλεπόμενος υπό χωροφυλάκων, σταλέντων να τόν συλλάβουν. Άλλα βασάνα στη Σμύρνη κ.λ.π. κ.λ.π.

Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΛΕΒΙΔΗΣ

Ο τέως Υπουργός και πολιτευόμενος κ. Ν. Λεβίδης μās άπέστειλε τά κάτωθι χαριτωμένα ανέκδοτά του :

— Κατά τά πρώτα έτη του πολιτικού μου σταδίου, τό 1877 δηλαδή, κάποιος φίλος μου έκ των άφωτισμένων εις έμέ και άντιπρόσωπός μου κατά τās έκλογάς με παρεκάλεσεν όπως γίνω ανάδοχος του άρρενος τέκνου αυτού.

— Πολύ ευχαρίστως, φίλτατέ μου, του έλπα. Μετά τήν τέλεσιν όμως του μυστηρίου, μου λέγει ο κουμπάρος μου :

— Τώρα, κουμπάρε μου, άπαιτώ άκόμη μίαν χάριν από σās, τήν όποιαν, όπως πιστεύω, δέν θα μου άρνηθήτε.

— Πολύ ευχαρίστως, κουμπάρε μου, του άπήντησα, άρκει μόνο ή άπαιτήσίς σου να περνά από τό χέρι μου. Λοιπόν, λέγε μου, τί θέλεις ;

— Θέλω, κουμπάρε μου, όταν ο βαφτιστικός σου μεγαλώσῃ και μάθῃ γράμματα, να μου τόν διορίσης.. πρέσβυν στό Βερολίνο, γιατί ή κουμπάρια εινε Γερμανίδα και φυσικῶ τῶ λόγῳ ο βαφτιστικός σου θα γίνῃ γερμανομαθής.

Η άξιώσίς του αυτή ήτο φυσικά έξωφρενική. Δέν του άρνήθηκα όμως. Άφ' ενός διότι κανείς δέν μπορούσε να βεβαιώσῃ ότι έγώ ήθελον ζήσῃ τόσα έτη ώστε να εκπληρώσω τήν υπόσχεσί μου, και άφ' ετέρου διότι κανείς δέν ήξευρε πάλιν άν—ο μη γένοιτο—δέν ήθελεν άποθάνει πρό έμου ο άνάδεκτός μου ; Άκόμη έσέφεθη ότι πιθανῶς ο μπεμπές αυτός να μη ήθελε να άκολουθήσῃ... τό διπλωματικόν στάδιον όταν θα έμεγάλωνε.

— Κουμπάρε μου, του έλπα λοιπόν κι' έγώ, μπορείς να μένης ήσυχος. Η άπαιτήσίς σου θα γίνῃ.

Τά πράγματα όμως συνέβησαν όπως τά προείδα. Όταν ο άναδεκτός μου μεγαλώσῃ, ουδέποτε έσέφεθη να γίνῃ διπλωμάτης, κατηγορίσθῃ όμως έτσι, ώστε να εινε σήμερα λαμπρός βιομήχανος, ένθ' συγχρόνως έγώ ουτε τόν πατέρα αυτού τότε έλύθησα, ουτε τήν ύπόσχεσιν μου παρέβην, έφ' όσον δέν μου ζήτησαν να τήν έκτελέσω.

— Οσάκις δέ, και τώρα, άκόμη συναντῶ, τόν πατέρα του άναδεκτού μου, τόν έρωτώ :

— Τί γίνεται, κουμπάρε μου, ό...πρέσβυς υίός σου ; Και γελῶμε και οί δύο.

— Άκοχστε τώρα και ένα άλλο φαιδρὸν ανέκδοτόν μου :

Κατά τās βουλευτικῆς εκλογῆς τῆς 7ης 'Απριλίου 1885, ειλχα γράφει, ως πάντοτε κατά τās εκλογῆς πράττω, πολλές έπιστολάς πρός τους πολιτικηθείς χωρικούς, κουμπάρους μου, και πρός όλους τους λοιπούς φίλους μου. Άλλά, εκ παραδρομῆς φαίνεται δέν έγραψα πρός τόν κουμπάρον μου, χωρικόν, Κόλιαν. Ίσως όμως να και χάθηκε ή έπιστολή. Ο Κόλιος όμως τό πήρε κατάκαρδα. Οί συγγώοί του τόν έκοροΐδευαν, γιατί αυτός δέν έλαβε γράμμα μου κι' αυτοί έλαβαν. Τόσο δέ πειράχθηκε, πού σηκώθηκε και ήθεε τρεχάτος στην 'Αθήνα στό σπίτι μου και μούκαμε τά παράπονά του.

— Μά έγώ, Κόλια μου, σου έγραψα. Το θυμούμαι καλά, του έλπα.

— Ναι, μά έγώ, κουμπάρε μου, δέν πήρα γράμμα σου και τό θεωρώ προσβολή αυτού.

— Έχεις μεγάλο δίκιο, άπήντησα. Κάθισε να σου γράψω τώρα ένα γράμμα και να σου τό δώσω άμέσως.

Έγραψα, πραγματικῶς μίαν έπιστολήν, του τήν ένεχείρισα, και έτσι ανεχώρησεν ένθουσιασμένος ο κουμπάρος μου Κόλιος γιά τό χωριό του...

Ο κ. Γ. ΡΟΪΛΟΣ

Ο ζωγράφος καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Γ. Ροΐλος, τόν όποιον βρήκαμε στό άτελιέ του, μās διηγήθη τό εξής ωραίο ανέκδοτό του :

— Κάποτε μου άνετέθη από τήν οικογένειαν ενός γνωστού μου πλουσίου άποθανόντος, να κάνω τό πορτραίτο του. Μου έδωσαν λοιπόν πρός τοϋτο δύο φωτογραφίες του, άπ' τις όποιες θάκανα τόν μακαριτή. Όταν πειά τό έργο τελείωσε, εκάλεσα τους συγ-

γείεις του μακαριτή να τό δοϋνε.

Έβγαλα λοιπόν τήν εικόνα του συγγενούς των και τις φωτογραφίες του, που μούχαν δώσει και τις έτοποθέτησα σε μιά καρέκλα. Παραδόξως όμως άκουσα να μου λέει ή μία άπ' τις κυρίες, — νομίζω, ήταν ή σύζυγος του εικονιζόμενου :

— Ωραίο αλήθεια, έργο αυτό, αλλά, σās παρακαλώ, δέν μου δείχνετε και τό πορτραίτο του άντρός μου, που σās παρηγγείλα να κάνετε ;

Τότε άντιληφθείς περι τίνος έπρόκειτο, άπάντησα ψυχραίμως στην κυρία :

— Με συγχωρείτε πολύ... Λυπούμαι, γιατί λησμονήσα ο' ένα άτελιέ φίλου μου τό πορτραίτο του μακαριτή άνδρός σας. Με συγχωρετε παρα πολύ, που σās έβαλα στον κόπο, ναρόθῃτε, γιά να τό ιδήτε.

— Δέν πειράζει. Έρχόμαστε άλλη μέρα, άπήντησαν ή κυρίες.

Όταν φύγαμε, κατάλαβα πώς γιά να μὴν αναγνωρίσῃ ή κυρία αυτή, τόν άντρα της, θα πῆ πως δέν τούμοιαζε καθόλου ή εικόνα. Αυτό ο' έστενηχώρησε πολύ.

Θυμήθηκα όμως εύτυχῶς κείνη τῆ στιγμή πώς ο φίλος μου γελοιογράφος Θέμος Άννινος είχε μιά γελοιογραφία του ίδιου μακαριτή στό σπίτι του, που κάποτε τούχα έγώ ο' ίδιος φτιάσει.

Πηγαίνω λοιπόν, τήν παίρνω, κι' έχοντας ύπ' όφιν μου αυτή, κατορθώσα ν' άποδώσω στό άτελιέ εκείνο πορτραίτο, τα χαρακτηριστικά του μακαριτή τόσο καλά, ώστε να τό θυμιάσουν οί οικείοι του όταν τό είδαν.

Βραδύτερον ο' πινάξ αυτός έχαρίσθηκε στην Έθνικήν Πινακοθήκην υπό των οικείων του άποθανόντος όπου και βρισκεται μέχρι σήμερον.

Ο κ. ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

— Δέκα όκτώ χρόνων άρχισα να παίζω στό θέατρο, μās λέγει ο κ. Γαβριηλίδης, στην σχετικήν μας έρώτησι. Έπαίξα στην πατρίδα μου τήν Σμύρνη, με τόν σμυρναϊκό έρασιτεχνικό θίασο ο' «Απόλλων». Πολύ συχνά όμως συμμετείχα και στας παραστάσεις που έδιναν περσαστικοί από τή Σμύρνη ήθοποιοί, ο Σαγιώβ, ή Άρτεμισία Ζάμπου, ή Βερόνη, και άλλοι. Το 1905 με πήρε με τόν θίασό της ή Βερόνη στην Πόλι, όπου έμεινα όλόκληρο τόν χειμώνα. Το καλοκαίρι του ίδιου εκείνου έτους πρωτοήρθα στην 'Αθήνα.

Ξένος και άγνωστος, συνήνησα πολλές δυσκολίες ως που να επιβληθῶ. Ο πρώτος θίασος με τόν όποιον συνέπραξα στην 'Αθήνα ήτο του Σαγιώβ, στό θέατρο της Νεαπόλεως. Ύστερα με πήρε ο Χρηστομάκος στη Νέα Σκηνή. Το 1909, έλαβα μέρος στον θίασο 'Αγνης Ροζάν — Ιακωβίδου που είδεν παραστάσεις στό θέατρο Κυβέλης. Ύστερα έπαίξα στό θέατρο του Συντάγματος, έκανα περιοδείες στις επαρχίες και στό έξωτερικό, και τέλος προσελήφθην τόν θίασο Κυβέλης, όπου παίζω σχεδόν άδιακόπως έκτοτε. Καθώς σās ελπα και λίγο πρίν, στην αρχή του σταδίου μου συνήνησα πολλές δυσκολίες. Έδοκίμασα πικρίες. Έπέρσα από στερησεις. Παντρεμένος εις ήλικίαν εικοσι χρόνων και εις ήλικίαν εικοσι τριών, οικονομειάρχης με τρία παιδιά, μόλις κατορθώνα να ζήσω. Οί καλλίτεροι μισθοί ήθοποιών τήν εποχή εκείνη ήσαν διακόσιες δραχμές. Ως τόσο τά κατάφερα, τά κατάφερα χάρις στην έπιμονή και τόν άσβεστο καλλιτεχνικό μου ζήλο.

— Θέλετε τώρα και ανέκδοτα άπ' τήν θεατρική μου ζωή ; Έχω άπειρα. Δυό φορές με πήραν γιά τρελλό. Τήν μά που μελετούσα τόν ρόλο του 'Ορέστη, σε μιά τοποθεσία άντικρου στό Βόλο και τήν δεύτερη που έτοιμάξα έδώ τόν «Οθέλλο». Έμεινα μόνος τότε και ή νοικοκυρά μου άκουοντάς με να ξεφωνίζω όλη τήν ήμερα, πῃ και ειδοποίησε τήν διεύθυνση του θεάτρου ότι... τρελλάθηκα ! Άλλ' αυτό δέν εινε βεβαία τίποτε. Πολύ νοστιμώτερα εινε δύο άλλα περιστατικά που μου συνέβησαν στην 'Αθήνα και στη Σμύρνη, τό μὴν ένα στα 1917, τό δέ άλλο στα 1902.

Ο κ. Νικ. Λεβίδης.

Ο κ. Περικλής Γαβριηλίδης.

"Ενα βράδυ του 1917 που έπαιζα τον «Μούργο» του κ. Ξενοπούλου—τό έργο που είχε παρουσιάσει ως μετάφρασι δήθεν γαλλικού έργου και που οι περισσότεροι κριτικοί το έκριναν κολακευτικότητα—ήλθαν πριν άρχισι η παράστασις δύο χοροφύλακες και με πήγαν στο 'Αστυνομικό Τμήμα της οδού Σωκράτους, κοντά στην 'Ομόνοια. ('Η παράστασις εδίδετο εις της Κοτοπούλης). Εύτυχως στο θέατρο την βραδυά εκείνη παρευρίσκετο ο κ. Παπαλεξόπουλος, τότε προσωπαρχής του υπουργείου των 'Εξωτερικών, και τή μετολαβήσκει του μου έπετραλή να παίξω έως το τέλος της παραστάσεως, ή όποια χωρίς έμένα έκινδύνευε να ματαιωθή. 'Εννοείται ότι οι χοροφύλακες δέν έπαυσαν να παρακολουθούν τας κινήσεις μου. 'Εποδοθητήθηκαν στα παρασκήνια, από ένας δεξιός και άριστερός. Οι άλλοι ήθοποιοί τους επείραζαν και κάθε τόσο τους έλεγαν :

— Φυλάτε τον καλά γιατί θά σάς φύγη.
 'Εγώ έπαιζα με τόσο ψυχραιμία όστε ο Ξενοπούλος έξεπλάγη και με ρώτησε πώς δέν φοβούμαι.

— Μά τι νά φοβηθώ, του άπήτησε, σκασιμένος στα γέλια.
 Μετά την παράστασι έπηρα τους χοροφύλακας, άντι νά με πάρουν εκείνοι, πήγαμε σ' ένα έστιατόριο, έφαγα, τους κέρασα κρασί, και τήν άλλη μέρα, ύστερα από την δλονυκτιο διαμονή στην άστυνομία, έφυγα γιά τήν Κρήτη. Μ' έξορκισαν εκεί γιά πολιτικούς λόγους.

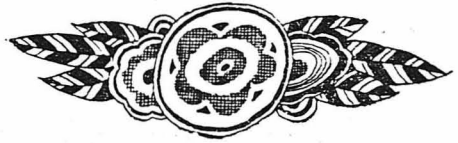
"Ας έλθουμε όμως και στα πράγματικώς ευθυμα ανέκδοτα. 'Εδινάμε που λέτε το 1902, μία παράστασι, στον Μπουτζά, στο περίφημο χλιτοτραγουδημένο προάστειο της καυμένης της Σμύρνης. Το θέατρο όπου παίξαμε ήταν έντελώς, πρόχειρο, κακομαντρωμένο, με κούνιτες τρούπιες και σκηνή ρούτια και αυτή και στηρηγμένην σε πασσάλους. Θέατρο πρωτόγονο με μιά λέξι. Πολύ πριν άρχισι ή παράστασις, το θέατρο είχε κυριολεκτικώς πολιορκηθεί από σμήνος δλόκληρο έλληνοπαίδων και τουρκοπαίδων του δρόμου. Μάς ένοχλούσαν με χίλιους δυό τρόπους. Βλέπαν από τις τρούπιες τις ήμίγυμνες γυναίκες που έφορούσαν το κοστούμια του θεάτρου, έλεγαν διαφόρους βωμολοχίας, πειράγματα, και έν γένει χαλούσαν τον κόσμο με τά γέλια των και με τις φωνές των. Δέν θά ξεχάσω τον θυμό και τήν άπελπισία μου όταν πήγα να πάρω το σακκάκι μου—ένα σακκάκι πρωτοφορημένο—από το χαρφι μιάς κουνίτας (κουνίτες έλέγοντο άλλοτε και ήσαν ένα είδος παρασκηνίων) όπου το είχα κρεμάσει και είδα ότι έλειπε δλόκληρο κομμάτι στο μέρος της τσέπης. Κάποιος μόρτης το είχε κόψει γιατί τον εμπόδιζε νά βλέπη! Μετά πολλά άρχισι ή παράστασις. 'Επαίξαμε τήν Γκόλφω και οι ήθοποιοί φορούσαν φουστάνελλες. 'Άλλο που δέν ήθελαν και τά άλνιαρόπαιδα. Χομένα κάτω από τή σκηνή, έπερνούσαν κάθε τόσο από τις τρούπιες του πατώματος καλάμια και μās σήκωναν τις φουστάνελλες. 'Εμεις έσπάζαμε τά καλάμια και ή παράστασις εξακολουούσε κακήν κακώς. Σε λίγο τους βλέπουμε νά πηγαίνουν κοντά στον ύποβολέα και νά του λέγουν αναίδεστατά νά κινή πιδ πέρα γιά νά βλέπουν καλλίτερα! 'Η ύπομονή μας πιά είχε έξαντληθεί. 'Επερνούσαν κάθε όρο. Στέλλνομε και φωνάζομε έναν χοροφύλακα. 'Ο χοροφύλακας ήλθε άμέσως και έξω φρενών από τον θυμό άρχισε νά φωνάζη στους άλνιάρηδες :

— Τσίιν ντισαρί ! (έβγατε έξω !)
 'Άλλ' άξεστος τουρκαλάς και άνίδεος από θέατρο καθώς ήταν του έράννης ότι και ό ύποβολεύς ήταν κανένας ένοχλητικώς άλνιάρης και άρχισε νά τον τραβή άπ' τά πόδια γιά νά τον βγάλη έξω.

— Βρε Γαλάνη (Γαλάνης έλέγετο ό ύποβολεύς) γιατί σταμάτησε, του φωνάζαμε, λέγε, βρε Γαλάνη!...
 'Άλλ' εκείνος είχε άφήσει το χειρόγραφο άπ' τά χέρια και άπαντούσε ό κακομοίρης, σαστισμένος :
 — Τι νά σάς πω που με παίρνουν, με παίρνουν, μορε παιδιά.
 Και πραγματι τον παίρναν μέσα. Μάτην έκραυγαζε εις κομμάνη έλληνοτουρκικήν (δέν έξευρε τουρκικά) στον άγροϊκο χοροφύλακα, τήν ιδιότητά του :
 — Μπέν ύποβολέφ ! (έγώ ύποβολεύς).
 Τήν δουλειά του όμως ό χοροφύλακας. "Εως ότου χάσαμε τον Γαλάνη και ή παράστασις τελείωσε κακήν κακώς !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

'Ανέκδοτα τών κ. κ. Δημοσθ. Βουτυρά, Μιλτ. Λιδωρίκη και 'Αρτέμιδος Κυπαρίσιος. 'Ο κ. Βουτυράς 12της διηγηματογράφος. Τό ξυλοκόπημα. Ζητήσατε τήν γυναίκα! 'Ο καθηγητής με τον κέκονο μπεζά και τό κινίνο. Διδάκκαλος ξιφασκίας και τενέρος. Μαθηται που δέν πληρώνουν ούτε τδ... πετρέλαια !. 'Ο κ. Λιδωρίκης και ό σωσίας του. Τά βάσανά του. "Οπου πληρώνει τις άμαρτίες του κ. Γ. Βλάχου. 'Η κ. "Αρτεμής Κυπαρίσιος και ή ξενομανία τών 'Ελλήνων. Πώς παρουσιάσθη ός... 'Ιταλίσ καλλιτέχνις κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Χονοό δατάχ, πώς οέ λυπάμαι !
 "Άγρια οέ θέρισον ό θεριστής.
 Τόν τέιοιο θάνατο νά τραγουδήση,
 στον κόσμον είνε τραγουδιότης ;

"Άγριος θεριστής γιά με άς μήν είνε
 ό χάσοντας που θάρθη νά με πάρη
 ψηλά άπ' τήν κλίνη μου άς ανατείλη
 σάν αϊγονοπάτιο γλυκό φρεγγάρι.

Σπ. Μελάς

ΣΤΡΟΦΕΣ

'Απ' τις χαρές που εοβόνανε και πάνε με τό χρόνο
 πές μου, τί άλλο κέρδισα παρά έναν κρύφο πόνο,
 που σάν τού φειδι έπίβουλα με τρώει και με πεθαίνει,
 μελαχροινούλα, άξέχαστη και πολυγαλαπημένη !...

Αι, δέν πειράζει ! "Ας μοΐκανες και τήν καρδιά κομμάτια
 θά οέ θυμώθμαι πάντοτε με δακρυρομένα μάτια,
 όσο έχω μέσα τό βαθύ τον πόνο που δέν οβείνει,
 μελαχροινούλα, άξέχαστη και πολυγαλαπημένη !...

Στεφ. Δάφνης

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

'Απόψε λές κ' εγιώμοσαν τήν κάθε βούση μάγια
 κ' ήπιαν οι ράνθυμοι βοσκοί κι' άγάλλισαν τά πλάγια,
 χορός οέ κάθε άνάραχο, άγός στο κάθε οέμα
 χίλιες μορφές ύφαίνονται με μεταξέιο γνέμα
 πάνω στους λόγγους τους γλαρούς και στον γροσμών τ' απόσκια
 που τά 'λιοβασιλέματα στεγροριλον τά μούσια.
 'Ως και τά κυπροκούδουνα κ' οι γκιώνηδες κ' οι γρύλλοι
 έμέθησαν άπ' τή χαρά τ' άπονοινού τ' 'Απρίλη
 κ' εσόπασαν τό κλάμα των, τό πικροάλημά των
 νά τραγουδήσουν ό καλοί τις νειαις στο πέρασμά των
 άπ' τά ψηλά τά διάσολα σ' 'νάογια μονοπάτια
 με τό γοργό περπάτημα, τά χαμηλά τά μάτια.

Στ. Γρανίτσας

Ο ΝΕΙΟΓΑΜΠΡΟΣ

'Αλλάξατε τά στέφανα,
 έπηος τά φιλιά της, τον άνθό της,
 μιά νύχτα τή συντρόφεψε
 και τήν αϊγήν έπήγε στρατιώτης !

Βαρυβροτάει ό πόλεμος
 κι' ό νειόγαμπρος, άλλοιμονο, δε
 [στέκει.
 Τρέχει και πάει σκολίζοντας
 με λειμονιάς λουλουδία τό τουφέκι.

Του γάμου άνθοροαντίματα,
 φώτα, φιλιά, χαρές του μήν πετάτε
 τριτόνο στον πολεμιστή...
 Δε σάς θυμάται πνιά, δε σάς θυμάται.

Νυφούλα λευκοστέφανη
 μη στοχασθής, κι' ό ρουξ σου μήν
 [τό βάνη...
 Σ' άλλο κορββάτι άπλόνεται
 κι' άλλάζει με τή Δέσα τό στεφάνι.

Ζαχ. Παπαντωνίου

ΑΚΑΙΡΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Τάχα γιατί ό φτωχός νά μη αγαπήσω
 ένα πουλί, ένα δένδρο ή και μία βούσι
 παρά τό πλάσμα αυτό που θά με σβόση
 σάν τον άφρο πριν τήν αϊγή μου άφήσω ;

Ση ή βούσι τά δυό χείλη ν' άκουμήσω
 με γάργαρο νερό νά τά δοσιήση,
 ήθελε τό πουλί μου κελιάδήςσι,
 κ' εις τον λοκιο του δένδρου ήθε καθίσω !

"Ερωτα, άνάθεμάς, άνθήμα ός !
 που μ' έκανες τον κόσμο νά ξεφείγω
 και νά ζητώ το 'ερωμαίς, νά παίρω τά όρη !

Αποε με όλιγο από τά βόρδια, κι' άς
 νά τρέξω, και δέν σου φείγω,
 μά τό φλι που σου χαρίζει ή Κόρη !

'Αντ. Μανουσος

